

De ommekeer

Op mijn veertiende kwam ik in contact met een klasgenoot die overtuigd veganist was. Hij zette me ertoe aan om vegetariër te worden. Voordien was ik een enorme vleeseter. Die jongen bracht zo'n sterke argumenten naar voren dat ik besloot dat de tegenargumenten me er niet meer van konden weerhouden om vegetariër te worden. Ik begon stil te staan bij de onnatuurlijke behandeling van dieren: kippen in legbatterijen of koeien volgespoten met hormonen. Toen ik vegetariër werd, moedigde mijn omgeving me hierin aan. Bij ons thuis kwam er sowieso nauwelijks vlees op tafel, dus had mijn moeder er helemaal geen problemen mee. Zelfs mijn oma was enthousiast. Toen ik 's zondags bij haar op bezoek ging, probeerde ze telkens een andere soort groenteburger uit.

Anonieme veggie

Ik treed niet op als de moraalridder die mensen verbiedt om vlees te eten. In mijn vriendenkring zijn er maar weinig mensen die weten dat ik veggie ben. Toch vind ik het zeker niet slecht om mensen te informeren over vegetarische voeding, zodat ze zelf kunnen uitmaken wat ze eten en wat ze niet eten. Ik heb respect voor mensen die er bewust voor kiezen om vlees te eten. Waar ik me wel aan kan ergeren is verspilling. Sommige mensen werpen de helft van hun eten weg. Als het vlees betreft, kan ik het niet laten hen te wijzen op de 'verkwisting van dieren'. Ik heb er ook geen problemen mee als mijn vriendje vlees eet, wat al telkens het geval is geweest. Als hij het maar met mate doet en erover nadenkt. Meestal zal ik de

veggie in hem toch een beetje naar boven brengen door vaak vegetarisch voor hem te koken. Zonder dat ik hem expliciet ertoe aanspoor, breng ik hem de finesse van de vegetarische keuken bij.

Fastfood

Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst fastfood gegeten heb. Fastfoodketens wekken helemaal mijn appetijt niet op, integendeel zelfs. Ik kan wel begrijpen waarom zoveel mensen voor fastfood opteren. Koken neemt immers heel wat tijd in beslag. In restaurants is het ook niet altijd even evident om vegetarisch te eten, en vaak is het aanbod beperkt. Een andere keerzijde aan vegetarische producten zijn hun soms nogal gepeperde prijskaartjes. Dat maakt het een studente met een krap budget niet altijd makkelijk. Bovendien schrikken die hoge prijzen volgens mij zeker mensen af die ervoor openstaan. Dat vind ik zeer jammer. Ik voel me echter gezonder en beter in mijn vel sinds ik geen vlees meer eet. Toen ik drie jaar geleden eens een vegetarische lasagne bestelde, rook ik onraad en vlees. De uitbaters verzekerden me dat het wel degelijk vegetarische lasagne was, maar ik heb toch de ganse nacht op het toilet doorgebracht.

Dit interview werd gepubliceerd in [EVA Magazine 18](#)